

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Josefa Baxy, soudce JUDr. Ivo Pospíšila a soudkyně JUDr. Lenky Kaniové v právní věci žalobce: **J. Š.**, zastoupen Mgr. Václavem Voříškem, advokátem se sídlem Ledčická 649/15, Praha 8, proti žalovanému: **Krajský úřad Plzeňského kraje**, se sídlem Škroupova 1760/18, Plzeň, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 6. 2018, č. j. PK-DSH/6530/18, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 30. 9. 2019, č. j. 17 A 119/2018 - 40,

t a k t o :

Rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 30. 9. 2019, č. j. 17 A 119/2018 - 40, **se ruší** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Magistrát města Plzně rozhodnutím ze dne 26. 4. 2018, č. j. MMP/103303/18, uznal žalobce vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále jen „zákon o silničním provozu“), a uložil mu pokutu ve výši 4.000 Kč, zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 2 měsíců a povinnost uhradit paušální náklady řízení ve výši 1.000 Kč. Přestupku se žalobce dopustil tím, že dne 24. 7. 2016 kolem 12:21 hodin v Plzni na ulici U Seřadiště jako řidič vozidla Mazda CX9, registrační značky X, překročil nejvyšší povolenou rychlost (50 km/h) o 30 km/h. Žalovaný napadeným rozhodnutím zamítl odvolání žalobce a prvostupňové rozhodnutí potvrdil.

[2] Žalobu proti napadenému rozhodnutí zamítl Krajský soud v Plzni (dále jen „krajský soud“) napadeným rozsudkem. Dle krajského soudu žalovaný při uložení sankce dostatečně hodnotil okolnosti případu, žalobce ani neupřesnil, které zákonné kritérium nebylo zohledněno. Jako k přítěžující okolnosti lze přihlédnout k vyšší míře překročení rychlosti, při níž se také významně prodlužuje brzdná dráha, a k místu přestupku jakožto komunikaci s nezanedbatelnou frekvencí účastníků silničního provozu. Nedošlo tedy k porušení zákazu dvojitěho přičítání. Žalobce byl povinen řídit se rychlostními limity, není důvodu zkoumat adekvátnost těchto limitů. Z výroku prvostupňového rozhodnutí je dle krajského soudu zřejmé, že se zákaz řízení týká

všech motorových vozidel a platí na pozemních komunikacích, na něž se vztahuje zákon o pozemních komunikacích.

II. Obsah kasační stížnosti a řízení o ní

[3] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) napadl rozsudek krajského soudu kasační stížností. Namítá, že napadený rozsudek je nepřezkoumatelný, neboť krajský soud se nevypořádal s námitkou, že správní orgány měly nynější přestupek projednat ve společném řízení s přestupkem ze dne 22. 3. 2016 a uložit společnou pokutu, při její výměře zohlednit absorpční zásadu a povinnost nahradit náklady řízení uložit pouze jednou.

[4] Napadený rozsudek je nepřezkoumatelný i proto, že krajský soud nevypořádal námitku, že správní orgány se nezabývaly zákonnými podmínkami uložení zákazu činnosti.

[5] Dle stěžovatele správní orgány nezohlednily všechna kritéria pro ukládání sankce a neodůvodnily, proč uložily pokutu právě ve výši 4.000 Kč a dvouměsíční zákaz činnosti. Krajský soud se měl zabývat kritérii pro uložení sankce a posoudit, zda jsou zohledněna úvahou správního orgánu. Minimálně jedno kritérium – místo přestupku – stěžovatel v žalobě specifikoval. Pokud měl krajský soud danou námitku za obecnou, měl stěžovatele vyzvat k jejímu upřesnění.

[6] Správní orgány nepřipustně dovozovaly závažnost přestupku ze zákonné sankční sazby a nesprávně kladly k tíži stěžovatele, že v důsledku překročení rychlosti došlo k prodloužení brzdné dráhy (což je důsledkem každého překročení rychlosti). Skutečnost, že rychlostní limit stěžovatel překročil o 30 km/h (tedy v polovině dané sazby) je kritériem neutrálním, stejně jako střední hustota provozu. Krajský soud zcela nedostatečně uvedl, že zásada zákazu dvojího přičítání nebyla porušena, že míru překročení rychlosti zohlednit lze, a že se jedná o výrazné překročení rychlosti. Obdobně se vyjádřil krajský soud i ke střední hustotě provozu.

[7] Naopak polehčující okolností je dle stěžovatele charakter daného úseku, který je spíše silnicí pro motorová vozidla než typickým městským úsekem. Krajský soud uvedl, že stěžovatel je povinen se řídit rychlostními limity. Stěžovatel však v žalobě nenamítal, že by tuto povinnost neměl, nýbrž to, že závažnost přestupku je nižší, neboť daný úsek fakticky vypadá jako silnice pro motorová vozidla.

[8] Závěrem se stěžovatel zabývá vyvěšováním soudních rozhodnutí na webu Nejvyššího správního soudu.

[9] Žalovaný sdělil, že trvá na správnosti svého rozhodnutí a podrobněji se vyjadřovat nebude.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[10] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), přípustná.

[11] Po posouzení obsahu kasační stížnosti dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost je důvodná.

[12] Stěžovatel úvodem namítl nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku, neboť krajský soud dle jeho přesvědčení nevypořádal dvě žalobní námítky.

[13] Obecně platí, že rozhodnutí soudu je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodu, pokud soud zcela opomenul vypořádat některou z námitek uplatněných v žalobě (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 - 73, publ. pod č. 3/2006 Sb. NSS, nebo ze dne 8. 4. 2004, č. j. 4 Azs 27/2004 - 74).

[14] Z ustálené judikatury ovšem taktéž plyne, že soudy nemají povinnost reagovat na každou dílčí argumentaci a obsáhle ji vyvrátit. Podstatné je, aby se soud ve svém rozhodnutí zabýval všemi stěžejními námitkami účastníka řízení, což může v některých případech konzumovat i vypořádání dílčích a souvisejících námitek (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 4. 2014, č. j. 7 Afs 85/2013 - 33, nebo ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 As 126/2013 - 19). Není tedy povinností soudu se výslovně věnovat každé, byť i jen marginální či pro věc nerelevantní námitce, kterou žalobce vznesl ve své žalobě (srov. rovněž nálezh Ústavního soudu ze dne 17. 12. 2008, sp. zn. I. ÚS 1534/08, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 12. 2015, č. j. 2 As 44/2013 - 125). Soud zároveň nemusí reagovat na košatou a obsáhlou žalobu stejně košatým a obsáhlým rozsudkem. V opačném případě by u mimořádně rozsáhlých podání bylo velmi obtížné sepsat „přezkoumatelný“ rozsudek (srov. též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 6. 2014 č. j. 10 Afs 18/2015 – 48).

[15] Uvedené soud předesílá s tím, že je mu z úřední činnosti známo, že zástupce stěžovatele opakovaně a ve značném množství případů zastupuje pachatele (především dopravních) přestupků a jeho procesní taktika nezdědka spočívá v uplatňování typizovaných a účelově uplatněných námitek. Ty často vedou, spíše než k naplnění smyslu soudní ochrany, k záměrnému vyhýbání se odpovědnosti za porušení pravidel silničního provozu, nebo dokonce k pohrdání těmito pravidly (srov. např. rozsudky ze dne 26. 7. 2018, č. j. 4 As 159/2013 - 37, ze dne 18. 9. 2018, č. j. 7 As 293/2018 – 19, nebo ze dne 28. 8. 2019, č. j. 1 As 52/2019 - 43). I v případě uplatňování zjevně bezdůvodných či tzv. typizovaných námitek je však správní soud povinen ve shora vymezeném rozsahu na takové námítky věcně a srozumitelně reagovat, třebaže nikoliv nutně stejně obsáhlým způsobem, jakým jsou uplatněny.

[16] Nejvyšší správní soud při respektování nastíněných zásad soudního přezkumu dospěl k závěru, že napadený rozsudek krajského soudu je částečně nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů. Jak totiž stěžovatel uvádí již v úvodu kasační stížnosti, v žalobě namítl, že správní orgán měl nyní posuzovaný přestupek projednat ve společném řízení s jiným přestupkem ze dne 22. 3. 2016 a uložit společnou pokutu, při níž by zohlednil absorpční zásadu, a rovněž povinnost nahradit náklady řízení uložit pouze jedenkrát (bod [13] žaloby). I v nadpisu oddílu II. žaloby je mimo jiné uvedeno „společné řízení“. Stěžovateli je třeba dát za pravdu v tom, že krajský soud se touto námitkou ani v obecné rovině nezabýval. Nedůvodnost dané námítky nelze dovodit ani z ostatní argumentace obsažené v napadeném rozsudku.

[17] Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že rozsudek krajského soudu je ve shora uvedené části nepřezkoumatelný. Tato skutečnost sama o sobě nebrání přezkumu rozsudku z pohledu dalších kasačních námitek napadajících závěry, které jsou oddělitelné od nepřezkoumatelné části rozsudku (viz též usnesení rozšířeného senátu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006 - 74, publ. pod č. 1566/2008 Sb. NSS).

[18] Stěžovatel však většinu kasační argumentace směřuje k nepřiměřenosti uložené pokuty ve výši 4.000 Kč a nezohlednění všech kritérií pro uložení sankce. K těmto otázkám se Nejvyšší správní soud nemůže vyjádřit bez předchozího posouzení, zda měly správní orgány vést ve věci společné řízení s řízením o jiném přestupku stěžovatele, resp. zda jsou důvodné námitky stěžovatele stran porušení zásady absorpce. Toto posouzení náleží nejprve krajskému soudu.

[19] Zbývá tudíž pouze dodat, že Nejvyšší správní soud nepřisvědčil námitce, že napadený rozsudek je nepřezkoumatelný také v části, v níž stěžovatel namítal vady při uložení trestu zákazu činnosti. Krajský soud srozumitelně uvedl, že z výroku správních rozhodnutí je zřejmé, že se zákaz řízení týká všech motorových vozidel, k nimž je nutné mít řidičské oprávnění a platí na těch pozemních komunikacích, kde platí zákon o pozemních komunikacích. S takovým posouzením se lze ztotožnit, přičemž obecnou žalobní námitku, že správní orgány by měly plošný zákaz činnosti blíže odůvodnit, lze stejně obecně hodnotit jako nedůvodnou.

[20] Ke zveřejňování soudních rozhodnutí soud konstatuje, že tato otázka se nijak nedotýká předmětu řízení.

IV. Závěr a náklady řízení

[21] Nejvyšší správní soud ze shora uvedených důvodů napadený rozsudek zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení (§ 110 odst. 1 s. ř. s.). V něm je krajský soud vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku (§ 110 odst. 4 s. ř. s.). Bude se zabývat zejména námitkou porušení povinnosti správních orgánů vést ve věci společné řízení s řízením o přestupku stěžovatele ze dne 22. 3. 2016 a povinnosti zohlednit absorpční zásadu při ukládání sankce (bod [13] žaloby).

[22] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne krajský soud v novém rozhodnutí (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 18. února 2020

JUDr. Josef Baxa
předseda senátu